

Fragmenten uit de tekst, "Het holistische lichaam van Dominique Vermeesch" , François Delvoye, Corps Accords, catalogue art) & (marges museum

Dominique Vermeersch is een kunstenares buiten categorie, een van die artiesten bij wie het eigen lichaam drager wordt van creatieve processen en probleemstellingen. Een haast obsessieve beschouwelijke drang verleent haar werk een zonderling karakter. Het groeide in de loop der jaren uit tot een breed web waar onderlinge verhoudingen tussen betekenissen, klanken en beelden minstens even belangrijk zijn als elk van deze elementen apart.

Naast de buitengewone collage-tekeningen die, als een soort vrouwelijke versie van het Rops-universum, bol staan van erotiek, mystieke zwangerschappen, zelfbedachte anatomieën, kruipende, verminkte en skeletachtige lichamen, gebruikt ze ook een arsenaal aan andere technieken: referentiearchieven en -foto's, voorwerpen, teksten, video's, klanken, tekeningen, installaties, performances. Door die rijkdom aan middelen plaatst ze zich duidelijk in een hedendaagse artistieke context. Ze vindt er nieuwe manieren om haar werk te verkennen, te vervolledigen. Het resultaat zijn installaties met tafels, beelden en objecten, onderling verbonden door bijna organische elementen die, los van haar eigen lijf, nieuwe, bewegende lichamen vormen. Haar werk bevat ook klank- (Post Vision, 2007) of beeldexperimenten (Bucca, 2005) en ontmoetingen, zoals het project met Néon Nord in het milieu van de Brusselse prostitutie, en belichaamt een permanente zoektocht waarin ze met verhoogde gevoeligheid haar actieterrein steeds verlegt. Haar artistieke methode blijft -gelukkig- een experiment zonder uitkomst.

Dit artistieke proces mondt logischerwijze uit in de performance omdat het een soort ontmoeting mogelijk maakt tussen haar lichaam en de buitenwereld. De performance is het geschikte middel voor een mystieke afspraak met de siddering waar ze geduldig op wacht, en met haar lichaam dat de plaats wordt waarin de wereld en de geschiedenis zich voltrekken. Niet op een onuitwisbare wijze, zoals een tattooage, maar als iets voorbijgaand, overgaand. Steunend op een holistische aanpak, herinnert

Het lichaam als centrum van de siddering van de wereld

De ziel is verbonden met het lichaam, en door het lichaam, aan het hele universum. Wanneer de ziel de sterrenhemel beschouwt, verandert elke beweging die ze aan het lichaam oplegt, de gang van de sterren*

De kunstenares haalt graag dit filosofische citaat van Simone Weil aan omdat het naar twee fundamentele luiken van haar werk verwijst: de band met de gang van het universum en de referentie naar vrouwelijke en feministische kunstenaars en auteurs, die haar dierbaar zijn. In die zin is zij de waardige erfgename van haar ouders, de schilder Eugène Plasky, en zijn vrouw, Elise Plasky, vrouwenrechtenmilitante. Ook plaatst ze zich graag in de lijn van vandaag soms nog onderschatte vrouwen zoals Hannah Arendt, de hierboven genoemde Simone Weil of zelf Donna Haraway. Het lichaam van Dominique Vermeersch is veel meer dan een feministisch manifest of een voorwerp van verzet; het is een filosofische baken, een kosmogonie die voortdurend in beweging is. Het gevolg is dat ze het artistieke proces in een vandaag - door een soms even holle als enge overproductie steeds - zeldzamer wordend kader van rigeur en durf weet te plaatsen. Haar kunst is weliswaar therapeutisch: ze verlost van het gewicht van erfenis en geschiedenis door innerlijkheid en uiterlijkheid te bespelen, en door ons constant te herinneren aan de gedwongen noodzaak van ons bestaan. *« Sur l'âme et le corps » Simone Weil, 1926, in *Premiers écrits philosophiques, Œuvres complètes*, tome I, 92-93

daniel duchamP

"... wat me aantrekt is de poreusheid van de grenzen tussen het moment van creatie waarbij de akoestiek overschakelt naar getransformeerde landschappen, hetzij door geïmproviseerd, *abnormale* spelen van akoestische of elektronische instrumenten, door verschillende filters zoals granular synthesis... rauwe klanken... veld van mogelijkheden..."